

KARANLIKTAN IŞIĞA

Karanlık, insanın içinden hiç çıkamadığı bir dehliz, biraz nefes almak adına içinde çırpındığı bir mahzen gibi etrafını sarar. İnsana çaresizliği hissettiren, yakasına yapışıp yaşama isteğini en derinden koparan bir hastalık gibi peşinde dolanır durur. İnsan, ömrü boyunca o karanlıktan kurtulmak için çabalar. Battığı çukurlardan, düştüğü durumlardan çıkmak için uğraşır ama yine de yerinde sayar. Üstünden atmaya çalıştığı her bir duvar tek tek başına yıkılır. Ne kadar dirense ne kadar denese de o kocaman duvarlar günün sonunda tepesindedir. En son bulunduğu vaziyetteyken altında kaldığı enkazda başına her geleni kabullenmiş bir biçimde zamanının dolmasını bekler. Her şeyin o zaman son bulacağına ve bir nebze de olsa rahata kavuşacağına inanmış gibi yapar. Yüreğindeki o boşluk hiç dolmaz. Kalbindeki sokakların sessizliği onun umuda olan inancını çoktan yitirmesine sebep olmuştur. Kendisi için inanabileceği bir gerçek, kalbini canlandırarak içindeki yerleri uyandıracak bir sevgi ve umutla bağlanabileceği bir inanç kalmamıştır. Yalnızca enkazdadır. İçinde bulunduğu enkazdan kendisini çekip çıkararak ona hayat sağlayacak biri, bir kurtarıcı gerekir yalnızca. Çünkü insan o kurtarıcıyı bulduğunda ne çıkılmayacak bir dehliz ne de içine hapsediği bir mahzen kalır. Öyle bir kurtarıcıdır ki o; insanın altında ezildiği her korku, kötü ve karanlığa ait olan duvarı tek tek üstünden kaldırır. Yeni bir yaşam sunar kendisine. Her şeyden arınmış, her yönden rahatlamış bir beden ve ruh verir. İşte insan o zaman yakasını bırakmayan o karanlıktan kurtulmuş olur.

Dünyada gözünün görebildiği her şey daha renkli, daha canlı gelir insana. Aldığı her nefesi büyük bir huzurla verir. Artık onun için geçmiştekinin aksine inanabileceği bir gerçek, kalbinden dolup taşacak bir sevgi ve attığı her adımla umut dolacak bir inanç vardır. Biz o kurtarıcıya sahibiz. Bize doğruları gösteren, karanlık yaşamlarımızın ortasına ışık olup yolumuzu aydınlatan, yaşama sevincimizi tekrardan veren kurtarıcımız İsa'yı tanıyoruz. Bize yeni bir hayat sağlayan, geçmişin izlerinden arındıran bir kurtarıcımız var. Bizler O'nun sayesinde özgür kaldık. Peki, gerçekten özgür kalmanın ne demek olduğunu biliyor muyuz? Özgürlük bedenden ziyade ruhtadır. Ölümden sonra gelecek olan yaşamdadır. Günahlı yaşayışımızın üstüne serilen bir örtü misali bizi geçmişten uzaklaştıran, umutla dolduran, sevinip coşmamızı sağlayan türden bir şeydir. O zaman bu durumda kim bir başkasını özgür kılabilir? Kim sevdiğinin yaşaması için canından vazgeçer, acılar içinde kalmayı göze alır? İyi bir insan için belki biri canını verebilirken kötü için kim onu yitirmek ister? İnsan bu kurtuluşu kendi başına sağlayamaz, günahlı bir can kimse için kurban olamazdı. Bu kurtuluşu bize sağlayabilecek olan yalnızca Tanrı'dır. Günahın kendisine uğramadığı bedeniyle günahlı olan bizler için engin sevgisi sayesinde her türlü acı ve ızdırabı göze alarak bize egemenliğinin kapılarını açıp bizi özgür kılan Tanrı'mızdır. Eskiden günahıydık. Günahlı bir beden ve candaydık.

Fakat şimdi çarmıhta her şeyin değiştiğini, kendisinin de söylediği üzere "tamamlandığını" biliyoruz. Artık bizim için yeni bir sayfa, bir yaşam olduğunun farkındayız. Elin canı kandadır. Günahsızken kurtuluşu sağlayacak yalnızca İsa'dır. Kurtuluş basit bir kelimeden ibaret değildir zira. Her şey Tanrı'nın büyük sır tasarısından başlar. Yarattığı ve çok sevdiği varlık olan insan için hep en iyisini isteyen Tanrı, insan kendisinden yüzünü çevirse bile ondan asla vazgeçmez. Günahı tiksinip insanı düştüğü o çukurdan çıkarmak ister. Hayatı boyunca ona yaşama dair fırsatlar sunar, huzur bulacağı kapılar açar. Onu asla bırakmaz. Bir an bile doğruyu öğretmekten, gideceği yolu çizmekten vazgeçmez. Rehberlik eder, iyiliği ve esenliği için yasalarını öğretir. Bir baba gibi arkasından izleyip her kötülükten canını sakınmak için sarıp sarmalar. Onun sevgisi hissedilebilecek her sevgi şeklinden çok daha üstündür çünkü. Günahsız yere gerildiği o çarmıhta kendisine hakaret edenlere, elleriyle ayaklarına acımasızca çivi çakanlara, suçsuzken yüzüne tükürenlere bir an bile kızmayıp "Baba, onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar." dediği kutsal ayette gizlidir Tanrı sevgisi. Sözü uyarınca ölümünden üç gün sonra dirilip bizi günahlı yaşayışımızdan özgür kıldığı andır. O sevginin doruk noktasıysa çarmıhta suçsuz yere akıtılan kendi kanıdır. Diriliş ise özgür olmaktır. Beklentilerini, umutlarını, sevinçlerini yitirip çaresizlik içinde mezarın boş oluşuyla üstüne matem bir örtü gibi

serildiği halkın aldığı en güzel haberdır. Her tarafı kapalı bir odanın içinde hüsrana uğramış, ne yapacaklarını bilemeyen öğrencilerin ortasında onlara ışık gibi parlayan Mesih'in diri bir şekilde dimdik durmasıdır. Bekledikleri kralın gerçek yaşamı kendilerine sağlamasıyla hem canda hem ruhta hem de yürekte tekrardan canlanan insanların kalp atışlarıdır. Ölüme mahkûm edilen birinin son saatlerinde affedilişi, müebbetle tutsak bir adamın evine dönmesidir. Kurtulduğumuzun tescilidir o. Diriliş daha pek çok şeydir bu sebeple dirilişin olmadığı yerde yaşamdan, bağışlamadan ve en önemlisi umuttan söz edilemez. Dirilişle beraber o mezar boş kalmış, her can o mağaradan çıkıp özgürlüğüne kavuşmuştur. Pavlus "Ölüm yoksa diriliş yoktur, diriliş yoksa ebedi hayat yoktur" der. İsa dirildi ve bizim için artık özgürlük de umut da sevinç de ve kesinlikle kurtuluş da vardır. Artık günahın tutsağı değiliz. O prangalardan İsa'nın içinden sıyrıldığı bez parçasıyla beraber özgür kıldık. Bunun yalnızca bir ölüm olmadığını, mezarın başında kadınlara konuşan meleğinin dediği gibi "diri olanın ölüler arasında aranmaması gerektiğini" de biliyoruz. Bütün bunlar için sevinçliyiz. Bugün ve her gün sevinip sevinçe coşuyoruz. Özgür olan bizler bu muhteşem kurtuluş gününde kalbimizdeki Tanrı sevgisiyle ona tapınıyor ve şükrediyoruz. Çünkü bizim için de artık bir umut var.

Bir gerçek, yeni bir yaşam var. Gördüğümüz gibi; bizi bahsedilen o enkazdan çıkaran kurtarıcı Tanrı ve oğlu İsa Mesih'tir. Her acıyı, kötülüğü ve içinde bulunduğumuz karanlık duvarları üstümüzden kaldırdı. Bu sebeple bizim için artık ne bir dehliz ne de bir mahzen yoktur. Çıktığımız enkazdan güzel topraklara bırakılıp orada Tanrı'nın sözü ve sevgisiyle yetişip filizlendik. Ayette söylendiği gibi: "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla adıyorum." Bizi çaresizlikle kaldığımız o enkazdan çıkaran Tanrı'ya şükürler sunup bu özel günde sevindiğimiz gibi her günümüzü O'nun bize lütfettiği kurtuluşa yarasır olmak için harcayalım. Artık ışığı görüyoruz ve karanlık çok uzaklarda kaldı. Rabbimizin bizim için olan bütün iyi tasarısı tamamlandı. İsa bizim için o enkazın arasından gördüğümüz bir ışık hüzmesi oldu ve biz o ışık sayesinde kurtulduk. O sebeple her an kalbimizde şu ayet yer alsın: "Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar. Karanlık onu alt edemedi."

Bu bizim Rabbimizin dirilişiyle karanlıktan ışığa geçişimizin, ölümden sonsuz yaşama kavuşmamızın hikâyesi. Oldukça gerçek ve umut dolu bir hikâye.

